

[Fiskeriministeren.]

Dansk Fiskeriforening i en skrivelse til finansministeren af 18. december 1960. Vi traf den aftale, som efter vor opfattelse og efter fiskerirepræsentanternes opfattelse var den bedst opnåelige, og fiskernes repræsentanter udtalte deres tak til finansminister Hans R. Knudsen for denne aftale.

Når jeg nu trods det medansvar, jeg har for denne aftale, har opfordret den højtærede finansminister til i én henseende at gå videre end til aftalens ordlyd, skyldes det uklarhed med hensyn til, om fritagelse for de fiskere, der havde været i England, stadig var en forudsætning. Jeg er helt sikker på, at jeg er berettiget til at sige, at fiskernes repræsentanter gik ud fra, at disse fiskere var fritaget. Jeg finder det derfor også nu rigtigt, at dette punkt af den højtærede finansminister tages med blandt dem, der kan forhandles om.

Det ærede medlem hr. Foged ironiserede over den lange periode, der er gået. Ja, det er rigtigt; det virker besynderligt, at vi 17 år efter krigen skal stå og diskutere denne sag. Jeg ved ikke rigtig, hvem det ærede medlem hr. Foged vender sin bebrejdede stemmeføring imod, for vi er dog fælles om ansvaret. Formelt må man vel sige, at denne sag har været afgjort for længe, længe siden, og hvis den trufne afgørelse af myndighederne konsekvent var blevet krævet overholdt, var den indrømmelse til fiskerne, der nu forhandles om, slet ikke blevet aktuel. Derfor tror jeg ikke, det ærede medlem hr. Foged ligefrem skal udtrykke bekymring over, at sagen er blevet trukket langt ud. Med den stilling, de skiftende regeringer har indtaget til denne sag, er jeg næsten helt sikker på, at den ville være gået fiskerne imod, hvis man havde krævet afgørelsen opretholdt.

Jeg vil også gerne ud fra en almindelig interesse for denne sag, som jeg har fulgt med så megen opmærksomhed igennem en længere årrække, sige, at når det ærede medlem hr. Foged ikke synes, der skal skelnes mellem de kroppe, som har været i England

under krigen, og de andre, ja, så er det et synspunkt — det er jeg helt sikker på jeg er berettiget til at sige — som står i skærende modstrid med, hvad fiskerne tænker, og med deres argumentation. Det sidste er en ting, som lader sig dokumentere. Jeg synes personlig, at der er grund til at tage i betragtning i en sag som denne, under hvilke omstændigheder pengene er tjent, og det må ligningsrådet, da det i 1948 fremsatte sit betingede tilbud om fritagelse for disse mennesker, også have ment. Det ærede medlem hr. Fogeds sidste bemærkning om de farefulde omstændigheder tyder jo også på, at det ærede medlem selv har en følelse af, hvad der har fået fiskerne til at reagere så stærkt i denne sag, som tilfældet har været.

Hvad angår ligeligheden, må jeg sige, at der må det efter min mening være klart, at de fiskere, som har betalt i henhold til de tidligere afgørelser, bliver behandlet på nøjagtig samme måde som dem, der ikke har betalt, således at de indrømmelser, der måtte blive givet som resultat af udvalgets forhandlinger med den højtærede finansminister, også vil tilkomme dem, der har betalt, i form af eventuel tilbagebetaling.

Finansministeren (Poul Hansen): Jeg har allerede én gang sluttet mig til dem, der beklager, at der er gået så lang tid med denne sag, og man kan godt undre sig over, at de, der nu i dag er så helt sikre på, hvordan den skal løses, har været så længe om at finde ud af det. Det, det nu drejer sig om, er at komme til ende med sagen på en rimelig måde. Man kan jo naturligvis give sig til at diskutere, hvilke fradrag der er foretaget i Englandspuljen, hvilken brevveksling der har været på dette og hint tidspunkt, og mange andre ting. Hvis der i disse forhold skulle være noget — hvad jeg har svært ved at se — der har afgørende betydning for, hvordan vi skal løse sagen, så vil jeg mene at det er emner, der egner sig for behandling i et udvalg.

Der er imidlertid et par betragtninger, jeg gerne vil gå lidt ind på. Den ene er be-